

et grundet Haab om at kunne afsætte de Statsobligationer, her er Tale om, til saadanne Pengeinstitutter, at de kom til at ligge paa faste Hænder, og det maa man jo meget ønske. Men selv om man nu har dette Haab i Aar, er det jo ikke sikkert, at en Finansminister ad Aare med nogen Visshed for dets Realisation kan nære det samme Haab. Derfor tænker jeg mig ogsaa, det er foreslaaet, at Obligationerne kunne udstedes, lydende paa endog meget smaa Beløb. For hvis det var saaledes, at man ønskede, at disse Statsobligationer skulde komme til at ligge paa faste Hænder, skulde anbringes i Pengeinstitutter, Sparekasser, Forsikringsselskaber o. l., hvor man kunde vente, at de laa i mange Aar, hvor man kunde gaa ud fra, at selv om disse Institutter nok kunde have et Ønske om at faa Pengene ind igen, saa vilde de dog ikke tænke paa hurtigt at afsætte dem, — hvis det var saa, saa forstaar jeg ikke, hvorfor man gaar til de smaa Beløb. Saa var det bedre at udstede Obligationerne i Beløb paa 10,000 Kr. f. Eks. Saa vilde man langt sikrere have Vished for, saa var der langt mere Mulighed for, at de bleve liggende fast, saa man ikke hurtigt saa dem igen. Og det, at de hurtigt igen bringes paa Markedet, vilde være uhyre skadeligt, hvis der, som den højtærede Finansminister gik ud fra, udstedes Obligationer til forskellige Rente-typer.

Jeg hører nu, at dette Forslag skal overvejes i et Udvalg, og ønsker derfor ikke at gøre flere Bemærkninger derom. Jeg antager, at alle Detaillerne ville blive drøftede i Udvalget. Hvis Folketinget vedtager den Bevilling, her er Tale om, til at udstede Statsobligationer for 3 Mill. Kr., er det nødvendigt, at vi faa et Forslag som det her foreliggende, og saa vil jeg naturligvis ogsaa gerne bidrage til et saadant Forslags Fremme. Men det kunde maaske være klogest, at man saa indskrænkede sig til et Forslag, som bemyndigede Finansministeren til at udstede disse 3 Mill. Kr. Statsobligationer paa en bestemt, af ham angivet og ønsket Maade.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg takker for den gennemgaaende velvillige Modtagelse, dette Forslag har faaet. De Indvendinger, der ere fremkomne, ere jo ikke af de ærede Talere fremførte med stor Styrke. Det har mere været Henstillinger end egentlige Indvendinger mod Forslaget. Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) følte nogen Betænkelighed ved, at Ministeren stilledes for frit med Hen-

syn til disse Laan. En vis Frihed er imidlertid nødvendig, for at Formaalet kan naas. Formaalet er jo dette at skaffe Staten indenlandske Laan paa billigst mulige Vilkaar og, saa vidt det er gør ligt, paa faste Hænder. Men naar alt dette skal naas, er det meget ønskeligt, at Finansministeren har en vis Frihed til ogsaa at kunne manøvrere med forskellige Laanetyper, til at kunne aabne Serier med Obligationer af forskellige Typer. Det kan være ham en væsentlig Hjælp i saa Henseende. Skal man hvert Aar forelægge en Laanelov, en Lov om særlig Bemyndigelse for Finansministeren til at udstede Statsobligationer i det og det Omfang og af den og den bestemte Type, vil jeg ikke nægte, at det naturligvis er noget, der kan lade sig gøre; men det gør det hele Maskineri overordentlig meget besværligere. Det er jo heller slet ikke givet, naar Finansministeren kommer og skal afsætte sine Obligationer, at Forholdene paa Pengemarkedet ere, ligesom de vare, da Rigsdagen forhandlede om det; det kan godt være, at saa vil en anden Type være lettere at sælge. Og maaske kan han ogsaa selv under sine Forhandlinger komme til Erkendelse af, at en anden Type var mere praktisk, end den var den Dag, han debatterede Sagen med Rigsdagen. Det vil, tror jeg, være et vanskeligt Apparat at arbejde med, naar Formaalet skal naas. Jeg maa sige, at jeg just ikke ved de Forslag, jeg har fremsat i Aar, har bestræbt mig for at give mig selv eller kommande Finansministre friere Hænder end tidligere. Hvis ærede Medlemmer have gjort mig den Ære at følge Enkelthederne i det Finanslovsforslag, jeg har fremlagt i Folketinget, ville de se, at jeg har paalagt Finansministeren betydeligt snævrere Grænser for hans Virksomhed med Hensyn til Anbringelsen af Kassebeholdningen end tidligere, og ligeledes er der fastsat Regler med Hensyn til Reservefonden, som lægger væsentlige Baand paa Finansministeren. Jeg skal dog navnlig fremhæve Kassebeholdningen, som Finansministeren hidtil har kunnet disponere over med fuldkommen Frihed, men som der efter min Mening undertiden er disponeret over paa en Maade, som naturligvis i og for sig har været fuldt forsvarlig, men ikke stemmende med strengere Fordringer til Kassebeholdningens Natur. Det er dette, jeg har villet afskære Finansministeren fra. Altsaa, min Tendens har ikke i al Almindelighed været den at give Finansministeren friere Hænder i hans finansielle Dispositioner; men jeg har dog ment, at han maatte have saa frie Hænder som nødvendigt for at tjene Statens Tarv og for at naa det Maal, som er fælles for os